

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2524/2019
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгица Бркић, адвокат из ..., против туженог АД „НИС“ Нови Сад, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 100/2018 од 30.03.2018. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 100/2018 од 30.03.2018. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда Гж1 100/2018 од 30.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 347/2014 од 13.04.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да на име неисплаћених зарада по основу остварене добити за 2010, 2011, 2012 и 2013. годину, исплати укупан износ од 625.626,78 динара, са законском затезном каматом од 01.04.2014. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом надокнади трошкове поступка у износу од 17.750,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев као неоснован у делу којим је тужилац тражио да му тужени надокнади трошкове поступка, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 100/2018 од 30.03.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 347/2014 од 13.04.2017. године.

Против наведене пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...87/18).

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, је прописано да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде

која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревизијским наводима се указује на конкретно правно питање, које је већ разјашњено у судској пракси. Имајући у виду да је у овој парници одлучено у складу са правним ставом Врховног касационог суда, израженим у одлуци Рев2 1014/2017, оцењено је да нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе и новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке решења.

Како су нижестепене пресуде донете у складу са усаглашеном судском праксом, не постоји потреба да се о ревизији тужиоца одлучује као о изузетно дозвољеној.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 08.04.2014. године и преиначена 08.02.2017. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 624.626,78 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (123,8675 динара за 1 евро), представља динарску противвредност 5.042,70 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужилаца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**